

EL VINE PE NORI ! ...

(continuare din numărul trecut)

de Aurel Micurescu

O CĂLĂTORIE ÎN CER

Apocalipsa 4:1-11

Aș dori să întreprindem o călătorie în cer, avându-l ghid pe fratele Ioan. Eu, încă de mic copil, am fost atras de frumosul albastru al cerului. Îmi amintesc cum mă jucam pe un deal din apropierea comunei unde am locuit. În zilele însorite de vară îmi plăcea să privesc cerul și privind în depărtare am observat că undeva cerul se apropie așa de tare de pământ, încât am crezut că dacă ajung în acel punct aș putea atinge cerul. Eram așa de atras de frumosul albastru al cerului, încât alergam spre acel punct în dorința mea fierbinte de a atinge cerul, sau măcar de a-l privi cât mai de aproape. Însă cu cât alergam spre acea linie imaginară, cu atât cerul se depărta tot mai mult de mine și niciodată n-am fost în stare să-l ating. Mai târziu, după ce am mers la școală am învățat că, de fapt există o linie imaginară unde ni se pare că cerul se unește cu pământul, numită orizont. Apoi am găsit în Biblie, mărețele cuvinte scrise în Psalmul 19: *“Cerurile spun slava lui Dumnezeu, și întinderea lor vestește lucrarea mâinilor Lui. O zi istorisește alteia acest lucru, o noapte dă de știre alteia despre El, și aceasta, fără vorbe, fără cuvinte al căror sunet să fie auzit: dar răsunetul lor străbate tot pământul, și glasul lor merge până la marginile lumii.”*

Cu ani în urmă, am citit un articol în revista “știință și Tehnică”, cum oamenii de știință se gândesc să ajungă chiar și pe stele. De exemplu scria în acel articol, faptul că de pe lună s-ar putea construi în viitor stații de lansare pentru rachetele cosmice pentru a ajunge pe planetele cele mai apropiate, cum ar fi Marte, iar de aici să meargă în același mod până pe planetele cele mai îndepărtate de pământ și de acolo până pe stele. Stelele sunt mult, mult mai îndepărtate de pământ decât celelalte planete. Distanțele interplanetare se măsoară în ani lumină. De exemplu steaua Capella, din constelația Auriga, care este a patra stea ca strălucire și cu o temperatură și strălucire mai mare ca a soarelui, este la o distanță de 45 ani lumină, sau 250 trilioane de mile de pământ. Marele nostru poet, Mihai Eminescu, a scris frumoasele versuri: “La steaua care-a răsărit, E-o cale așa de lungă, Că mii de ani i-au trebuit luminii să ajungă”. Dacă viteza luminii este de 360.000 km pe secundă, iar aceste distanțe sunt de mii de ani lumină, vă imaginați ce departe suntem noi de stele și că planul savanților pare puțin cam îndrăzneț de a cuceri stelele.

Dacă spațiile siderale, de mii de ani lumină, nu vor putea niciodată să fie străbătute de om, cu mijloace mecanizate, Biblia ne spune că totuși distanțele acestea pot fi parcurse de om prin energia propulsoare a Duhului Sfânt. Ioan scrie în Apocalipsa 4:1: *“După aceste lucruri, m-am uitat și iată că o ușă era deschisă în cer. Glasul cel dintâi pe care-l auzisem era ca sunetul unei trâmbițe, și care vorbea cu mine, mi-a zis: Suie-te aici, și-ți voi arăta ce are să se întâmple după aceste lucruri. Numai decît am fost răpit în Duhul. și iată că în cer era un scaun de domnie și pe scaunul acesta de domnie stătea Cineva.”* Ioan, deci, aude sunetul unei trâmbițe sau trompete și atunci a fost răpit la cer și începe să descrie ce a văzut acolo. Eu cred că există o legătură între aceste două versete și alte două pasaje din Noul Testament, în care se vorbește de răpirea Bisericii și anume: 1 Corinteni 15 și 1 Tesaloniceni 4.

Elementele Răpirii Bisericii.

Care sunt elementele răpirii descrise în aceste pasaje scripturale? Ioan spune că a auzit o voce care semăna cu sunetul unei trâmbițe, și care-l chema în cer, acasă. În 1 Tesaloniceni 4:16, este scris: *“Căci însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu se va pogori din cer și întâi vor învia cei morți în Hristos”, iar în 1 Corinteni 15:52: “Într-o clipă, într-o clipeală din ochi la cea din urmă trâmbiță. Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii, și noi vom fi schimbați.”*

Așadar, de fiecare dată avem de-a face cu o trompetă, cu o voce și cu o schimbare. Ioan spune că atunci când a auzit trompeta, a fost răpit în Duhul. Cu alte cuvinte a fost schimbat, nu a mai fost prezent într-un trup muritor, ci într-o stare în care el a putut vedea pe Dumnezeu. Ioan reprezintă Biserica care va fi răpită la cer. Ceea ce i s-a întâmplat lui, ni se va întâmpla și nouă, prin sunetul trâmbiței vom fi chemați la cer, acasă. Ioan este un reprezentant perfect al Bisericii pentru că el întotdeauna a avut relații speciale, intime, deosebite de ceilalți ucenici. Tot așa și Biserica, Mireasa lui Hristos are relații intime, apropiate de Hristos. Hristos a iubit întreaga lume în general, dar a iubit Biserica Sa, în mod deosebit, și în particular, și-a dat viața pentru ea. Biblia ne spune că Isus a iubit toți ucenicii, dar pe Ioan l-a iubit în mod deosebit față de ceilalți.

În Evanghelia după Ioan, este o referire la Ioan, ca ucenicul pe care-l iubea Isus. Însuși cuvântul Ioan înseamnă preaiubit. În capitolul 21, când Isus se arată la Marea Tiberiadei, este scris că: *“Petru a văzut pe Ioan și l-a întrebat pe Isus: “Doamne, dar cu acesta ce va fi?” și Isus i-a răspuns: “Dacă vreau ca el să rămână până voi veni Eu, ce-ți pasă ție? Tu vino după Mine. Din pricina aceasta a ieșit zvonul printre frați, că ucenicul acela nu va muri de loc. Însă Isus nu zisese lui Petru, că nu va muri de loc, ci, dacă vreau ca el să rămână până voi veni Eu, ce-ți pasă ție”*. Cu alte cuvinte Isus îi spune lui Ioan că el va fi în viață până la a doua Sa venire. Deși Ioan a trecut din viață, totuși prin marea descoperire a văzut tot viitorul și sfârșitul, a fost transpus în timp, a văzut perioada Marelui necaz, răpirea Bisericii, domnia de o mie de ani și începerea veșniciei.

Când citesc capitolul 4 înțeleg că Biserica lui Hristos nu va trece prin perioada Marelui necaz, deoarece este deja sus în cer. Datorită faptului că este deschisă o ușă în cer avem posibilitatea să vedem ce se va întâmpla acolo. Cerul se deschide de două ori în cartea Apocalipsa. În capitolul 4 și în capitolul 19:11: *“Apoi am văzut cerul deschis și iată că s-a arătat un cal alb! Cel ce sta pe el se cheamă: Cel credincios și Cel adevărat” și El judecă și se luptă cu dreptate*. Cerul se va deschide când noi vom merge sus, după care, șapte ani în cer are loc nunta Mielului, iar după aceea cerul se deschide din nou și noi ne coborâm pe pământ pentru a domni și conduce pământul împreună cu Hristos, în domnia Sa milenară, Aleluia!

Tronul lui Dumnezeu.

Sunt plin de entuziasm, când citesc capitolul 4 din Apocalipsa și mă simt ca în cer. Cuvântul cheie în capitolul 4 este scaunul de domnie sau tronul lui Dumnezeu menționat de cel puțin zece ori în capitolul 4 și de peste 40 de ori în întreaga carte Apocalipsa. Dacă folosim cuvântul tron ca și cheie observăm cum toate evenimentele din cer, tot ce se petrece acolo este în legătură cu scaunul de domnie. Toată activitatea din cer este în jurul scaunului de domnie. Cineva stă pe tron, în mijlocul tronului sunt cele patru făpturii vii, în plină activitate, deasemeni în jurul tronului sunt cei 24 de bătrâni care sunt în acțiune. și ce fac aceștia? Îl laudă și îl slăvesc pe Dumnezeu zi și noapte: *Sfânt, sfânt sfânt este Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, care era, care este și care vine! Aceasta nu este altceva decât ceea ce facem noi în Biserică de fiecare dată când ne întâlnim. Nu știu dacă în cer predicatorii o să mai aibă ocazia să predice. Probabil că nu. Așa că cei ce suntem chemați să predicăm, trebuie să predicăm aici pe pământ până va veni Isus.*

De un lucru sunt sigur, că îl vom lăuda și vom preamări pe Domnul, și nu ne vom obosi așa cum se întâmplă de multe ori în condițiile acestea de pe pământ, pentru că acolo vom fi în trupuri nemuritoare și în prezența Domnului vieții. Versetele 2 și 3 ne spun că *“numaidecât am fost răpit în Duhul. și iată că în cer era pus un scaun de domnie și pe scaunul acesta stătea Cineva. Cel ce ședea pe el avea înfățișarea unei pietre de iaspis, și de sardiu și scaunul de domnie era înconjurat cu un curcubeu ca o piatră de smarald la vedere*”. Ioan descrie tronul frumusețea și splendoarea pe care o vede. *“și pe tron ședea Cineva cu înfățișarea celor două pietre prețioase de iaspis și de sardiu”* De ce oare nu a spus Ioan cine este Cel ce ședea pe tron? Că este Dumnezeu? Pentru că prezența lui Dumnezeu îl copleșea. Măreția, splendoarea Sa uimitoare, dar și înfricoșătoare în același timp, nu puteau fi descrise.

Descrierea înfățișării lui Dumnezeu este posibilă numai prin comparație cu pietrele prețioase. Iaspisul este o piatră prețioasă și este folosit din nou în Apocalipsa 21.11, pentru a descrie Noul Ierusalim ca: *“Având slava lui Dumnezeu. Lumina ei era ca o piatră prea scumpă ca o piatră de iaspis, străvezie ca cristalul.”* A doua piatră prețioasă este sardiul de culoare roșu-aprins, era denumită așa pentru că se găsea în apropiere de Sardes. A treia piatră prețioasă era smaraldul care este de culoare verde transparent. Unii comentatori ai Bibliei spun că iaspisul reprezintă strălucirea și puritatea lui Dumnezeu, sardiul reprezintă mânia iar smaraldul mila și îndurarea lui Dumnezeu. Aceste pietre

prețioase ne reamintesc de cele 12 pietre de onix de pe umerarii efodului marelui preot. Pe aceste pietre erau gravate numele celor doisprezece seminții ale lui Israel. Aceste pietre erau înșirate pe umerarii marelui preot în ordinea cronologică a nașterilor fiilor lui Israel.

Prima piatră de pe umerarii marelui preot era pentru Ruben care reprezintă iaspisul și ultima piatră era pentru Beniamin care reprezintă smaraldul. Ruben era primul fiu, iar Beniamin era ultimul. Isus Hristos este Cel dintâi și Cel de pe urmă. Ruben înseamnă "iată un fiu", iar Beniamin înseamnă "fiul mâinii drepte". Așa că în aceste pietre prețioase este reprezentat nu numai Dumnezeu Tatăl ci și Dumnezeu Fiul care stau pe tron.

În Apocalipsa 3:21, Domnul promite celui ce va birui că i se va "*da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl meu pe scaunul Lui de domnie*". Așa că pe tron sunt Dumnezeu Tatăl, Fiul și în Apocalipsa 1:4 aflăm că cele șapte duhuri care stau în fața scaunului de domnie reprezintă Duhul Sfânt. Ce reprezintă curcubeul din jurul tronului? Curcubeul ne reamintește hotărârea lui Dumnezeu de a nu mai distruge lumea prin apă. În această perioadă, pe pământ încep să fie revărsate plăgile, pedepsele cu care Dumnezeu va judeca pământul. Curcubeul ne reamintește dreptatea, credințioșia, dar în același timp și îndurarea lui Dumnezeu.

(va urma)

Nr.193/August07